

[Jørgen Jensen]

nævne en lang række områder, hvor man skal have den bestemmelsesret.

Efter vor opfattelse er samarbejdsudvalgsaftalerne, som de er formuleret i dag, ikke noget godt udgangspunkt. De afspejler alene det, der var mulighed for at komme igennem med ved forhandlinger med Arbejdsgiverforeningen og LO, og det er ikke på mange områder særlig givende for arbejdersiden. Man er ikke kommet meget ud over det stadium, som vi gerne sagde i forhandlingerne med arbejdsgivere, der hedder toiletpapiret og farven på dørene. De afgørende og grundlæggende ting har man ikke fået fat på i de samarbejdsudvalg, som eksisterer, og derfor har de ingen virkning.

Når man som her foreslår, at det skal lovfæstes, må jeg gøre opmærksom på, at man derved i virkeligheden svækker arbejdernes muligheder for at få udvidet bestemmelsesretten. Det er allerede sagt, at man fastlåser arbejdsgiverens ensidige ledelsesret, men på en lang række virksomheder uden for arbejdsgiverforeningen har det været muligt at komme længere, og dér vil man ved at lovfæste samarbejdsudvalgsaftalen klart låse for de muligheder, der ligger her. Derfor kan vi ikke være med til at gennemføre et sådant forslag. Når man i spørgsmålet om, hvad de offentligt ansatte skulle have, nævner de punkter, der er nævnt i bemærkningerne, vil jeg understrege, at det ikke engang er det, de offentligt ansatte selv har krævet, og jeg mener, det også på det område ville svække mulighederne. Dér kunne vi gøre meget mere her fra folketingets side, nemlig at lade være med at blande os i de overenskomstforhandlinger, der skal være mellem de offentligt ansatte og staten, som vi jo sådan set er part i.

Hvad angår spørgsmålet om medeje for de ansatte, vil jeg bare gøre den principielle bemærkning, at det moderne produktionsapparat er særdeles kapitalkrævende og afhængigt af hele samfundsaktiviteten. Man kan ikke drive en moderne virksomhed i dag, uden at den er præget både af ledernes skoleuddannelse og af alle andre aktiviteter i samfundet, og derfor bør det ikke være enkeltpersoner eller -grupper, der træffer afgørende beslutning om investeringer og produktion. De værdier, der er skabt i det danske samfund, burde være alles eje, og det er forkert at tro,

at man ændrer grundlæggende ved forholdene derved, at de ansatte i en virksomhed får mere ejendomsret. Det er beslutningsprocessen, som må ændres, så der sker en samfundsmæssig styring. Det er det afgørende, og det er det, vi trænger til, hvis man skal løse de problemer, vi står med i dag.

Herefter vil jeg bare pege på nogle af de erfaringer, vi har fra lignende tanker. Der står i bemærkningerne til beslutningsforslag nr. B 24 under punkt 4 i de almindelige bemærkninger om den foreslåede lovgivning, at:

»Den skal varigt styrke virksomhedernes indtjeningssevne ved at skabe en ændret holdning til overskud i virksomhederne. Kampen om højere lønindkomster træder da i baggrunden . . .«

Her er der sagt meget konkret, hvad det er, man vil. Men i forslagets tekst, punkt 3, står der:

»De ansattes andele deles ligeligt mellem alle, der har været ansat i 12 måneder. . .«

Dér må jeg gøre opmærksom på, at et af de meget store problemer, vi har haft på arbejdsmarkedet i den forbindelse, er de virksomheder, som har haft en eller anden form for udbyttedeling eller overskudsdeling, som har været betinget af en vis anciennitet for medarbejderne i virksomhederne, hvor en stor gruppe i virksomhederne aldrig opnår den anciennitet. De går netop i disse virksomheder med en meget lille løn, fordi de ikke har mulighed for at presse på og få lønnen op, fordi der er andre, der måske har fordel ved gennem en længere anciennitet at få nogle ydelser på en eller anden måde.

Hvad angår spørgsmålet om det sikringsbidrag, som skulle sikre, at medarbejderne ikke tabte penge ved at miste deres andele i en virksomhed, der gik fallit, betyder det i virkeligheden, at man ikke alene skal afstå noget løn for at få nogle andele, man skal også selv være med til at betale sikringen af pengene.

Forslaget støder altså imod mange af de erfaringer, vi har fra arbejdsmarkedet, og vi kan ikke medvirke til det.

Honoré (KrF):

· Kristeligt folkeparti kan hverken støtte beslutningsforslag nr. B 23 eller B 24.